

nos jazzgeschiedenis 181 = zondag 12.6.1983 = H 3 = 21.02-21.30
+++++

MdR, NOS Jazzgeschiedenis 181. De Swing Era, 1935-1945, was de bloeiperiode voor de grote orkesten, ^{het} ~~de~~ big band ~~was~~ loopt van rond 1930 tot 1950. Het ging in die tijd vooral bij de witte bands meestal meer om dansorkesten tot jazzachtige dansorkesten, bij de zwarte bands lag het accent ~~op~~ op jazz, want deze orkesten speelden voor zwart dansend publiek dat toch iets anders bewoog, bovendien werden ze ~~ze~~ ^{ze} geaccepteerd in de, ook beter betalende, witte danszalen. Die waren voor Benny Goodman, Artie Shaw, Tommy Dorsey. 'TD', trombonist, ~~een~~ ^{een} jaar jongere broer van Jimmy Dorsey, klarinettist en altsaxofonist, had eerst samen met hem een orkest gehad, maar ruzie gekregen, ~~in~~ ⁱⁿ 1935 begon hij een eigen band. Die speelde ^{ze} zeer precies en keurig, en meestal zeer vervelend voor jazzoren. Zomer 1939 volgde Dorsey de trend om een zwarte solist bij het orkest te halen, dat werd de 28 jarige trompettist maar vooral arrangeur Sy Oliver die zes jaar bij Jimmy Lunceford had gespeeld. ~~De~~ ~~Tommy Dorsey band~~ ~~klonk~~ ~~nu~~ ~~af~~ ~~en~~ ~~toe~~ ~~bijna~~ ~~als~~ ~~Lunceford~~, maar dan een saaie Lunceford. Een uitzondering in 1941 was "Hallelujah".

plaat 1

Tommy Dorsey a/h Orchestra: Hallelujah (Youmans, Robin, Grey)
A/5 - 3:15 - RCA 741.079

"Hallelujah" van Vincent Youmans, Tommy Dorsey and his Orchestra in New York City voor Victor, 19 augustus 1941. Trombonist Dorsey speelde de melodie, verder solistisch Don Lodice-tenorsaxofoon, Joe Bushkin-piano, Buddy Rich-drums, Ziggy Elman-trompet. Het orkest had 4 trompetten, vier trombones, 5 saxofoons met 2 alt en 3 tenoren, een 4-mans ritmesectie. Eind 1944 was dat nog net zo, ^{nu} met dit verschil dat de saxofoongroep bestond uit 2 alt en 2 tenoren en bariton. Maar, er was een tuba bij gekomen en een strijkers sectie zoals dat ook was gedaan door Earl Hines en Artie Shaw. 7 violen, 2 altviolen, een cello en een harp. Sy Oliver schreef nog steeds voor Dorsey, twee stukken werden vooral ook in Europa bekend, omdat ^{de} zender van de American Forces in Duitsland die na de tweede wereldoorlog zo frekwent draaide, ~~en~~ ^{word} het nu volgende ~~de~~ herkenningmelodie ~~van~~ van Ralph Moffett's programma 'Midnight in Munich'. "Opus One".

plaat 2

Tommy Dorsey a/h Orchestra: Opus One (Sy Oliver)
4/4 - 2:54 - RCA Victor VPS-6038/2

= 2 =

Tommy Dorsey leefde van
1905 tot 1956, broer Jimm
van 1904 tot 1957.

"Opus One" van Sy Oliver. Tommy Dorsey a/h Orchestra voor Victor in New York City, 14 november 1944. Buddy Rich op drums, Nelson Riddle in de trombonesectie, de klarinetsolist speelde tweede altsaxofoon in de sectie, Buddy DeFranco. Hele sophisticated muziek werd ook gespeeld door de band van pianist Claude Thornhill.

plaat 3 Claude Thornhill a/h Orchestra: Snowfall (Claude Thornhill)
B/3 - 3:01 - CBS S 66268

Pianist Claude Thornhill en zijn orkest voor Columbia in New York City, 26 mei 1941 met "Snowfall", compositie en arrangement van Thornhill zelf. Hij was gek met modieus mysterieuze klanken, lang klinkende accoorden. Hij had 4 trompetten, 2 trombones, 6 klarinetten en saxofoons waarbij Irving Fazzola, en 4 rhythm. In oktober van dat jaar '41 deed hij er twee hoorns bij en nog een zevende saxofoon, een maand later trok hij Gil Evans aan als arrangeur die bijna 20 jaar later ook een 'snowfall' schreef, "La Nevada", 1960. We horen meer van dit orkest na 1945 toen het af en toe echt jazz speelde.

Van al deze mooie klanken naar de harde kern van jazz. Vibrafonist Lionel Hampton had juli 1940 Benny Goodman verlaten om net als Harry James, Gene Krupa en Teddy Wilson zelf een big band te beginnen. Hamp was 31 toen zijn orkest op 6 november 1940 in Los Angeles zijn debuut maakte. Maar daar was de scene nog niet rijp voor de muziek die hij wilde ~~spelen~~^{spelen}, alleen op de inwoners van Watts drijven was economisch niet mogelijk. In New York, in Harlem, in de Savoy Ballroom, daar hoorde dit thuis.

plaat 4 Lionel Hampton a/h Orchestra: Flyin' home (Goodman, Hampton, Robin)
1/1 - 3:10 - Coral COPS 6595-D-1/2

Uit de dagen van Lionel Hampton bij het Benny Goodman Sextet, "Flyin' home", door Hampton's big band gespeeld voor Decca in New York City, 26 mei 1942. De tenorsaxofonist die de uitvinding van Lester Young, ~~diens~~^{diens} fraaie 'honk' -een noot herhalen ~~die~~^{die} fitmisch en kwa kleur variëren- de man die de honk exploiteerde was Illinois Jacquet. De trompettist die bij de hoge Bes uitkwam, (klinkend As), was Ernie Royal. Hij leidde de trompetsectie die verder bestond uit Karl George en Joe Newman. Op trombones Fred Beckett, Sonny Craven en Harry Sloan. Ernie Royal's broer Marshall Royal speelde eerste alt, Ray Perry tweede, Illinois Jacquet eerste tenor en Dexter Gordon (19 jaar oud) tweede. Jack McVea op baritonsaxofoon.

In de ritmesectie Milt Buckner-piano, Irving Ashby-electrische gitaar, Vernon Alley-bas, George Jenkins-drums. Nog een stuk uit die session: "In the bag".

plaat 5

Lionel Hampton a/h Orchestra: In the bag (R.Crowder, Gladys Hampton)
A/5 - 3:24 - Coral COPS 2740

Solisten in "In the bag" dat op naam staat van Robert Crowder en Hampton's vrouw Gladys die bij mijn weten alleen van geld en niets van muziek wist, solisten: Joe Newman-trompet, Illinois Jacquet-tenorsaxofoon, Marshall Royal-klarinet, waarschijnlijk Sonny Craven-trombone. De band zag er na de 'record ban', 1942-1944, totaal anders uit. Vier trompetten nu, aangevoerd door Cat Anderson. Naast hem Lamar Wright, Roy McCoy en Joe Morris. De drie trombones: Al Hayse, Bootie Wood, en Fred Beckett. De 5 saxofoons: Earl Bostic en Gus Evans-alten, Al Sears en Arnett Cobb-tenoren, Charlie Fowlkes-bariton. Milt Buckner-piano, Eric Miller-gitaar, Vernon King-bas, Fred Radcliff-drums. Vandaag als afsluiting een eerste stuk uit de Decca-session in New York City op 2 maart 1944: "Loose wig".

plaat 5

Lionel Hampton a/h Orchestra: Loose wig (Hampton, Frank Davenport)
A/6 - 3:04 - idem

"Loose wig" van Lionel Hampton en Frank Davenport. "Loose wig" betekent 'gek', trompettist Cat Anderson eindigde op Gis boven hoog C (klinkend Fis) en overtrof dus Ernie Royal, Arnett Cobb was de solist op tenorsaxofoon, aan ^{+ begin 2:22-jet} ~~3:04~~ de later zo bekend geworden z.g. blok-accorden van pianist Milt Buckner. Decca, New York City, vibrafonist Lionel Hampton and his Orchestra, 2 maart 1944. Dit was NCS Jazzgeschiedenis 181, MdR.

0 0 0 0 0

NA 117787
opn 18.5.83
26:22